

Tears and Saints

Emil M. Cioran , Ilinca Zarifopol-Johnston (Translator)

Download now

Read Online ➔

Tears and Saints

Emil M. Cioran , Ilinca Zarifopol-Johnston (Translator)

Tears and Saints Emil M. Cioran , Ilinca Zarifopol-Johnston (Translator)

By the mid-1930s, Emil Cioran was already known as a leader of a new generation of politically committed Romanian intellectuals. Researching another, more radical book, Cioran was spending hours in a library poring over the lives of saints. As a modern hagiographer, Cioran "dreamt" himself "the chronicler of these saints' falls between heaven and earth, the intimate knower of the ardors in their hearts, the historian of God's insomniacs." Inspired by Nietzsche's *Beyond Good and Evil*, Cioran "searched for the origin of tears." He asked himself if saints could be "the sources of tears' better light."

"Who can tell?" he wrote in the first paragraph of this book, first published in Romania in 1937. "To be sure, tears are their trace. Tears did not enter the world through the saints; but without them we would never have known that we cry because we long for a lost paradise." By following in their traces, "wetting the soles of one's feet in their tears," Cioran hoped to understand how a human being can renounce being human. Written in Cioran's characteristic aphoristic style, this flamboyant, bold, and provocative book is one of his most important—and revelatory—works.

Cioran focuses not on martyrs or heroes but on the mystics—primarily female—famous for their keening spirituality and intimate knowledge of God. Their Christianity was anti-theological, anti-institutional, and based solely on intuition and sentiment. Many, such as Catherine of Siena, Teresa of Avila, and Saint John of the Cross, have produced classic works of mystical literature; but Cioran celebrates many more minor and unusual figures as well.

Following Nietzsche, he focuses explicitly on the political element hidden in saints' lives. In his hands, however, their charitable deeds are much less interesting than their thirst for pain and their equally powerful capacity to endure it. Behind their suffering and their uncanny ability to renounce everything through ascetic practices, Cioran detects a fanatical will to power.

"Like Nietzsche, Cioran is an important religious thinker. His book intertwines God and music with passion and tears. . . . [*Tears and Saints*] has a chillingly contemporary ring that makes this translation important here and now."—*Booklist*

Tears and Saints Details

Date : Published July 6th 1998 by University of Chicago Press (first published 1937)

ISBN : 9780226106748

Author : Emil M. Cioran , Ilinca Zarifopol-Johnston (Translator)

Format : Paperback 154 pages

Genre : Philosophy, Religion, Nonfiction, European Literature, Romanian Literature

 [Download Tears and Saints ...pdf](#)

 [Read Online Tears and Saints ...pdf](#)

**Download and Read Free Online Tears and Saints Emil M. Cioran , Ilinca Zarifopol-Johnston
(Translator)**

From Reader Review Tears and Saints for online ebook

soulAdmitted says

"C'è nella vita una specie di isterismo di fine primavera"

La gloriosa incoerenza che è per quest'uomo lo scrivere rende il leggerlo un'esperienza eccessiva. In senso letterale, non letterario. Il problema è poi riconfinarsi.

Hakan says

?smine hep rastlad???m ama hiç okumad???m Romen dü?ünce adam? Cioran'? ilk kez okudum. Bu kitab? da 25 ya???nda yazm??. Üst perdeden üslubunu herhalde bu gençlik heyecan?na atfetmek gerekir. Sonradan bu yakla???m?n? olgunla?t?rd? m? bilemiyorum. Kitab?n konusu da daha ziyade Tanr? dü?üncesi ve teolojik, felsefi tart???malar. Aforizmalardan olu?an bir metin olmas? biraz okuma kolayl??? sa?l?yor. Ama Cioran beni ne "ö?reten adam"vari üslubuyla ne de ele ald??? konularla cezbetmedi. Müzik üzerine, özellikle de Bach hakk?nda dile getirdikleri bu kitab?n benim ilgimi uyand?ran tek unsuru oldu.

Bogdan Liviu says

"Ratarea poate s? apar? dup? 25 de ani, vârsta la care începe r?spunderea în fa?a propriului t?u destin. Când nu realizezi nimic din chem?rile imperatiului t?u ideal, când deviezi de la destina?ia ta primordial?, dec?derea continu? te plaseaz? într-o distan?? de via?? care frizeaz? o idio?enie inspirat?. Ratarea nu apare decât pe ruina unor mari ambi?ii ?i aspira?ii."

Andrei Tama? says

Dac? -religios fiind- cite?ti "Lacrimi ?i sfîn?i" ?i nu devii sceptic, înseamn? c? n-ai în?eles nimic! Întotdeauna m-am întrebat asupra orient?rii spirituale a lui Cioran, c?utând detalii în opera sa (subiectiv? în fiecare virgul?!!!) ?i am ajuns la concluzia lui ?u?ea: "Cioran este (DOAR) certat cu Dumnezeu!"

Mustafa ?ahin says

Dinler, Tanr?, azizler, gözya?lar?, müzik, yaln?zl?k, ölüm ve daha bir sürü konu hakk?nda etkili dü?üncelerin ve ifadelerin yer ald??? bir kitap. ?imdi Cioran'?n neden Çürümenin Kitab? isimli bir eserinin oldu?unu daha iyi anl?yorum, her ne kadar henüz okumam?? olsam da.

Bogdan Liviu says

Carte scris? pe când avea 25 de ani ?i se afla la Bra?ov -preda filozofie într-un liceu-, era absolut singur,

---

coco?at în cabana de pe vârful dealului, Livada Po?tii, cântând imnuri lacrimilor ?i discutând cu sfin?ii... Singur?atea din care s-a n?scut această carte se manifest? în fiecare rând, o carte despre care Jenny Acterian spunea c?: "este poate cea mai trist? carte din câte s-au scris". Citi?i-o noaptea, în lini?te deplin?, pe cât posibil - necesit? o intimitate colosal? pentru a putea fi captat?, gândi?i-v? la împr?i?area unei adieri de vânt solitare, recent abandonat? de o noapte f?r? lun?. Pentru a v? face o idee, iat? cum se încheie cartea (care e mai mult un urlet ambalat în rug?ciune): Doar Dumnezeu s? se roage pentru acela în care n-are ce s? mai moar?...

Observatii despre carte din Caietele (1967-1972) lui Cioran:

Corectând ?palturile la Lacrimi ?i sfin?i în vederea reedit?rii, trec, cu fiecare pagin?, de la admira?ie la dezgust. Ce individ! M? v?d la Bra?ov, în cabana de pe vârful dealului, Livada Po?tii, scriind inep?ii despre Dumnezeu, despre sfin?i ?i despre mine însumi. ?i-mi amintesc de refrenele sfâ?ietoare ale slujnicilor unguroaice. De altfel, nu le-am uitat în cartea mea.

Mai e ?i cultul pentru Rilke, pe care îl a?ezam pe vremea aceea mai presus de to?i poe?ii. Ne demod?m mai pu?in prin dezgusturile decât prin entuziasmele noastre. Aproape to?i poe?ii din care am citat ?i-au pierdut „situa?ia” pe care o aveau la vremea aceea. Nu trebuie s? ne raport?m decât la Dumnezeu. Dar chiar ?i el se demodeaz?.

28 ianuarie. Sunt pe cale s? termin corectura ?palturilor la Lacrimi ?i sfin?i. Ultima parte e mai bun? decât prima. Sunt îns? îngrozit de atâta triste?e, de atâta cruzime, de atâta disperare. Cum am putut s? suf?r în a?a hal? Când m? gândesc c? am scris această carte acum treizeci ?i cinci de ani, ?i c? de atunci am îndurat suferin?e morale ?i fizice la fel de mari ca înainte, m? încearc? un sentiment fa?? de propria mea persoan? în care intr? tot ce vrei, de la mil? la orgoliu. (?i îmi mai spun proste?te c?, dac? a? fi scris această carte într-o limb? cunoscut?, n-ar fi trecut neobservat?. Dar s? ne oprim aici.)

Sunt „întors pe dos” de Lacrimi ?i sfin?i, de singur?atea care se desprinde din ea. Înc? pu?in, ?i a? izbucni în plâns. (Nu cartea m-a întors pe dos, ci amintirile pe care le-a trezit în mine. E vorba acolo, la un moment dat, despre bradul ce se în?l?a în fa?a cabanei în care locuiam pe în?l?imile de la Livada Po?tii. Dintr-odat?, imaginea acelui brad, a c?rui amintire o pierdusem cu des?vâr?ire, mi-a ap?rut cu o extraordinar? claritate. Aceste am?nunte ne r?scolesc ?i declan?eaz? emo?iile, nu frazele mai mult sau mai pu?in frapante.)

Ruxandra Gîdei says

O lectur? absolut superb?, pentru oricine ar vrea s? îl descopere pe Cioran! De citit neap?rat pe fond muzical clasic, fiindc? numai a?a o ve?i putea savura cu adev?rat.

"Omenirea s-a dispensat de Dumnezeu de când i-a r?pit atributele de persoan?. Încercând s? asigure Atotputernicului un domeniu de influen?? mai mare, l-a scos, f?r? voia ei, din imediatul viziunii noastre. [...] De ce nu-l vom fi l?sat noi mic ?i umil, în modestia lui cereasc?, ?i l-am falsificat sub îndemnul unui orgoliu nem?surat? Niciodat? n-a fost mai pu?in actual ca acum, când e totul. E înfior?tor ce pu?in a mai r?mas din Dumnezeu! Ne-am primit pedeapsa, fiind prea genero?i cu el. Acel ce l-a pierdut ca persoan? nu-l va mai reg?si niciodat?, oricât l-ar c?uta în alte forme de iluzii."

Greg says

Note: What follows is convoluted. It only sort of makes sense to me when I read it, but it made much more

sense in my head as I wrote this.

"Blue skies make us sadder than gray skies because they offer us hope which we do not have the courage to entertain."

For this line alone this book is worth five stars. Finally someone else who understands the anxiety of spring (not a rational anxiety for someone who also awaits the warm nice days of spring). Actually I could keep quoting great lines from the book, many of which I jealously wished I had thought of first.

This book is meditation on the role of tears and saints (especially women) and their relation to the world and God. Well that's kind of what some of the book is about. The book is written mostly in epigrams, a la Nietzsche; and even though there are some disparaging remarks made about Freddy in the book, the whole work reads a lot like Nietzsche. Also like Nietzsche it's very easy to miss the point of what Cioran is trying to make.

"Heaven irritates me. In it's Christian guise, it drives me to despair."

The book is filled with little gems like this. Heaven, God and despair mix around, and as the book moves on the saints begin to become mentioned less and the authors own relation with God begins to take center stage. But what exactly his relation with God is can be very difficult to figure out. He's a believer who seems to not want to believe. He's a skeptic who feels the need to passionately believe. He's a solipist who wants to duke it out with God - mano y mano. He's also a romantic who finds the proof of God's existence in the music of Bach.

"Had we thought about it a little, we could have made God happy. But now we have abandoned him, and he is lonelier than at the beginning of the world."

Tears and Saints works best as a meditation on ones personal relationship with God. And it does this in a way that's especially wonderful in the current climate of vogue Atheism and maniacal Evangelicalism. I don't know about other people, but I have no interest in live in the world of Daniel Dennett (having not read his book I'm really in no position to say this, but I like to hold fast to my semi-educated opinions, and having read some of Dennett's (I might be misspelling his name, but oh well), books I have a good feeling that the man is a dullard, and one of many examples of just what is wrong with professional philosophers (this too is covered in this book, and by Nietzsche), especially those of the Anglo / American variety), and I also don't want to live in the death obsessed end times drooling co-dependent world of the born-again. Between these two camps there can be a happy middle of moderate believers, and they are fine and good upstanding people, or you can look at the person who finds happiness to be a disease and melancholy a normal state and that is the person who is seen in this book.

My review is not doing justice to this book. It's fucking beautiful, that's the best I can say about it. It's a book for people who would identify with the *Outsider* talked about by Colin Wilson - and a book that I would like to think would be a great thing for people to read in our spiritually retarded times (I mean this nicely of course, I mean when you get the uneducated in two camps warring over science neither of them really know much about but only the party line of the side they are on, then you know that we are doing good (in case if you have actually read this far and don't understand where these little asides come from, I'll state that I don't like organized religion, or blind belief, be it about God or Science, and furthermore I've read my Adorno well enough to make me very mistrustful of science, or practical reason, not that I don't believe what science says, I do believe in evolution and gravity, but looking at the world 'scientifically' robs the world of everything good in it and basically leaves all that is shit and calls it progress (so says I typing on my computer and posting to the internet)). So as I was saying it would be great for people to read this book, but I don't think people would get it and find themselves lost in the idea that conflicting ideas can hold sway and rage in a person and it's only in the space opened up between the conflict, the void, nothingness, Lacan's Real, that the truth, or what is important, or what really matters, or maybe just reality, or maybe if it's your fancy God actually resides and hides itself from any direct attempt to access it. But maybe it's in this space of inner and metaphysical conflict lies something important that can't be easily put into words.

"Children scare me. Their eyes contain too many promises of unhappiness."

Angela. says

This book was a series of statements [loosely] tied to themes of religion that Cioran did nothing to qualify. Definitely thought-provoking, but oh-so frustrating. There are numerous ideas in this book that can each be expanded into its own piece of work, however Cioran only states them as fact and gives no clarification. Some of his claims seem to have no basis, but he just makes them and moves right along. This book would be good for a philosophical or theological writer with a mental block- they would find plenty of concepts that need to be explored further.

P.S. It is very evident from this book that although Cioran claims a sort of freedom through a hatred of God, he is actually tortured by his doubt. Comes with the territory.

Cristina says

Pe Cioran întotdeauna l-am simțit în mine, în singurătatea lui am simțit-o pe a mea, singurătatea spiritului meu, tristețea lacrimilor ce curg în mine sub pecetea unor sfinți în care nu mai cred. Cioran e în inima mea atât de pregnant și de sigur întipărit încât nu-l pot delimita de iubirea mea pentru filozofia lui. Iar „Lacrimi și sfinți” pentru mine a reprezentat o dorită delectare a scrierilor sale, pe care odată luat în mână, nopțile și diminețile devreme au avut un cu totul alt înțeles.

Recomand cu inima deschisă, una dintre cărțile mele preferate.

„Citește zi și noapte, răzând prin spaima veacurilor, și nu uita că lectura suplinește oricând opiul. Cărțile trebuie înghițite ca prafurile adormitoare. Nimeni nu citește pentru a ști, ci pentru a uita. Bibliotecile, ca și cârciumile, sînt fructul plictiselii. Ce interesant să fii trist, împrejmuit de nenumărate cărți sau să-ți umilești erudiția prin luxul delicat al melancoliei, să-ți scuturi visele ca praful de pe tomuri vechi și să te ridici spre obrăznicia urâtului de lume, epuizînd istoria și înțelegînd omenești!”

„Viața nu există, iar moartea este o stare de vis. Suferința a inventat atât pe una, cât și pe alta spre a se justifica pe sine însăși. Numai omul se poate chinui între o irealitate și o închipuire.”

„Viața este prea plină de moarte, pentru ca moartea să-i mai poată adăuga ceva.”

„Copii mă înfloară. Ochii lor sînt prea multe promisiuni de nefericire. De ce vor fi voind ei să devină „mari”? Cum le-am explica ireparabilul dezerțiunii din copilărie și strdaniile zadarnice ale naturii de a redeveni ea însăși? Și apoi copiii - și nebunii - au privilegiul unui geniu automat, pe care-l pierde în neantul lucidității.”

„Aș putea fi părtașul unei religii după care e rușine să mori. Creștinismul ne-a flatat prea mult sentimentele cele mai intime, transformînd moartea într-o virtute și un triumf. Agonia sufletului este climatul firesc al creștinului, căci mori, mori în religia asta, în care și Dumnezeu

face demonstra?ii de moarte, ca ?i cum n-ar avea destule cadavre ?i timpul n-ar fi abatorul universului!”

„ De ce nu coboar? îngerii uit?rii s?-mi a?ipeasc? spaima ?i s?-mi amor?easc? p?rerile de r?u? A? vrea s? nu mai ?tiu nimic, ?i urîtul m? ?ine treaz. Din ce plante veninoase mi-a? hr?ni în?el?ciunea unui paradis al uit?rii sau ce miresme m-ar îmb?ta într-o lume f?r? lume.”

„ Fiecare om isp??e?te, de la na?tere la moarte, p?catul de a nu fi Dumnezeu. De aceea via?a nu este decît o continu? criz? religioas?, superficial? la credincio?i, zguduitoare la îndoielnici.”

„ Cel mai frumos omagiu pe care-l po?i aduce femeii este s? te gînde?ti la ea cînd nu mai ai nimic de pierdut. Acele clipe de singur?tate care o revendic? imperios pentru a ne mîngîia de ruptura cu via?a...”

„ Doar Dumnezeu s? se roage pentru acel, în care n-are ce s? mai moar?...”

Özgür says

Cioran’?n en sa?lam eserlerinden diyebilirim. “*Umutsuzlu?un Doruklar?nda*” isimli kitaptan sonraki 1936 y?l?nda yazd??? 2. Kitab? budur. Cioran’?n “*Varolma E?ilimi*” isimli kitab?ndan sonra tehlikeli buldu?um bir di?er kitab? da san?r?m bu oldu. Tehlike, fikir karma?as? yaratmas? ve kendiyle dü?tü?ü tezatlıklar?n? keskince kabul etmesinden kaynaklanan durumlardan bahsediyorum.

Okumam gereken son bir kitab? kald?, sonra bu genel keskinlik, cioran kaosu ve genel bak??la alakal? detaylı bir yaz? yazaca??m.

Bu kitapta özellikle, Tanr?, Müzik ve Ac?’ya dair inan?lmaz keskinlikte bir dil kullanm??. ?ronik Mizahi dili ilk defa Cioran’da gördüm. Tüm –?ey’lere kar?? inan?lmaz bir öfkesi var hatta öfkesinden sürekli tekrara dü?tü?ü konular var.

Kitab?n sunu? k?sm?nda, Bombalar alt?nda kalan Lübnan’ı bir kad?n?n ve intihar e?i?ine gelmi? bir hayran?n?n, Cioran keskinli?i ve felaketin ortas?nda güç veren gel-git cümleleriyle tutunu?lar?ndan bahsediyor.

Paradoks ve Fikir karma?alar? bu kitapta daha da ortaya ç?k?yor.

Cioran’la alakal? bir ba?ka sevdi?im tan?mda; “*Ucubelik boyutuna ula?an pervas?zl???*” k?sm?yd?..

Kitapta onar?lmas? mümkün olmayan bo?luk duygusu, sessizli?e övgü gibi kitab?n genel ruh halini anlatan durumlar mevcut ki asl?nda finale geldi?inizde avucunuzda tam da bu tan?m kal?yor.

Çürümenin Kitab?ndan önce en fazla müzikle içli d??l? anlat?m yapt??? kitap san?r?m bu.

Cioran kitaplar?n?n ne kadar sert ve etkili oldu?unu asl?nda kendi cümleleriyle ?öyle de özetlemi?;

“*Ben hiç a?lamad?m çünkü gözya?lar?m dü?üncelere dönü?tü*” asl?nda o dü?üncelerin de kelimeler ve

kitaplara dönü?tü?ünü varsayarsak, elinizde **kontROLSÜZ, endi?e bunal?mlar?, kendine kar?? sava?, bo?luk duyusunu, delilik zirvesi, melankoli bunal?m?** gibi içinizi so?uran ne varsa ortaya ç?k?yor. Cioran, “kitap rahats?z etmiyorsa eksiktir “ diyor. Bu minvalden yaz?nca da kendisini okurken bir çok yerde nefes alma ihtiyac? ve kendisine itina ile lanet etme dü?üncesine kap?l?yorsunuz. Kitaptan sevdi?im birkaç al?nt?yla bitireyim yaz?y?;

“Bir veda sistemi olan müzik; hareket noktas? atomlar de?il, gözya?lar? olan bir fizi?i hat?rlat?r.”

“Adem’in günah?, cennetin tek tarihsel olay?d?r.”

“Bach, Tanr?sal filizlenmedir.”

Jale says

Elias Canetti'nin ?nsan?n Ta?ras?n? okuyor gibi hissettim zaman zaman. Birçok cümlemin alt?n? çizdim ve en güzelleri de;

"Ya?amaktan yorulmak tek çarem olacakt?; ama s?k?lmay? ba?ard???m sürece böyle bir çareye rahat yüzü göstermeyece?im."

"Boyun e?mekten daha büyük bir kötülü?ü var m?d?r akl?n?"

"Gözün görebilece?i alan s?n?rl?d?r, göz her zaman d??ar?dan görür. Ama dünya, yüre?in içinde oldu?u için bilgiye ula?abilme konusunda tek yöntemdir içebak??. Yüre?in görsel alan?? Dünya, art? Tanr?, art? hiçlik. Yani her ?ey."

"Öte yandan müzik, e?si bir teselli sanat? olarak öteki bütün sanatlara göre çok daha fazla yara açar içimizde. Müzik zevklerin mezar?d?r, bizi gömen bir mutluluktur."

"Sesli co?kunun s?n?rlar?ndaki tanr?sall??? Bach'?n bir füğünün içimizde -an?larla- ço?almas?ndan daha iyi anlatabilecek bir ?ey yoktur."

Eadweard says

En el Juicio Final sólo se pesarán las lágrimas.

Cuando el comienzo de una vida ha estado dominado por el sentimiento de la muerte, el paso del tiempo acaba pareciéndose a un retroceso hacia el nacimiento, a una reconquista de las etapas de la existencia. Morir, vivir, sufrir y nacer serían los momentos de esa involución. ¿O es otra vida lo que nace de las ruinas de la muerte? Una necesidad de amar, de sufrir y de resucitar sucede así al óbito. Para que exista otra vida, se necesita morir antes. Se comprende por qué las transfiguraciones son tan rara.

El límite de cada dolor es un dolor aún mayor.

Quien ha superado el miedo puede creerse inmortal; quien no lo conoce, lo es. Es probable que en el paraíso las criaturas desaparezcan también, pero no conociendo el miedo de morir, no morirían, en suma, nunca. El miedo es una muerte de cada instante.

El cristianismo entero no es más que una crisis de lágrimas, de la que sólo nos queda un regusto amargo.

Nadie prepara ya su muerte, nadie la cultiva, de ahí que se escabulla en el mismo momento en que nos arrebatara. Los antiguos sabían morir. Elevarse por encima de la muerte fue el ideal constante de su sabiduría. Para nosotros, la muerte es una sorpresa horrible.

Hay quien se pregunta aún si la vida tiene o no un sentido. Lo cual equivale a preguntarse si es o no soportable. Ahí acaban los problemas y comienzan las resoluciones.

Dios creó el mundo, fue por temor de la soledad; ésa es la única explicación de la Creación. Nuestra razón de ser, la de sus criaturas, consiste únicamente en distraer al Creador. Pobres bufones, olvidamos que vivimos dramas para divertir a un espectador cuyos aplausos todavía nadie ha oído sobre la tierra... Y si Dios ha inventado a los santos -como pretexto de diálogo- ha sido para aliviar aún más el peso de su aislamiento.

Comenzamos a saber lo que es la soledad cuando oímos el silencio de las cosas. Comprendemos entonces el secreto sepultado en la piedra y despertado en la planta, el ritmo oculto o visible de la naturaleza entera. El misterio de la soledad reside en el hecho de que para ella no existen criaturas inanimadas. Cada Objeto posee su lenguaje propio que desciframos gracias a silencios inigualables.

Sin Dios todo es noche y con El hasta la luz se vuelve inútil.

Cada vez que nuestro cansancio del mundo adopta una forma religiosa, Dios es un mar en el que nos abandonamos para olvidarnos a nosotros mismos. La inmersión en el abismo divino nos salva de la tentación de ser lo que somos. Otras veces le descubrimos como una zona luminosa en el extremo de un retroceso interior, lo cual nos consuela bastante menos, pues encontrándole en nosotros disponemos de El en cierto modo. Tenemos un derecho sobre El, puesto que el asentimiento que le damos no excede de las dimensiones de una ilusión. Dios como un mar y Dios como una zona luminosa alternan en nuestra experiencia de lo divino. En ambos casos el único objetivo es el olvido, el irremediable olvido.

El destino histórico del hombre consiste en llevar la idea de Dios hasta su final. Habiendo agotado todas las posibilidades de la experiencia divina, ensayado a Dios en todas sus formas, llegaremos fatalmente a la saciedad y al asco, tras lo cual respiraremos libremente. Hay sin embargo en el combate contra un Dios que ha encontrado su último refugio en ciertos repliegues de nuestra alma, un malestar indefinible, malestar originado por nuestro temor a perderle. ¿Cómo alimentarse con sus últimos restos, cómo poder gozar con toda tranquilidad de la libertad consecutiva a su liquidación? ----

La religión es una sonrisa que planea sobre un sin sentido general, como un perfume final sobre una onda de nada. De ahí que, sin argumentos ya, la religión se vuelva hacia las lágrimas. Sólo ellas quedan para asegurar, aunque sea escasamente, el equilibrio del universo y la existencia de Dios. Una vez agotadas las lágrimas, el deseo de Dios desaparecerá también.

¡Imposible amar a Dios de otra manera que odiándolo! Si probáramos su inexistencia en un atestado sin precedentes, nada podría nunca suprimir la rabia -mezcla de lucidez y de demencia- de quien necesita a Dios para aplacar su sed de amor y con más frecuencia de odio. ¿Qué es El si no un instante en el umbral de nuestra destrucción? ¿Qué importa que exista o no si a través de El nuestra lucidez y nuestra locura se equilibran y nos calmamos abrazándole con una pasión mortífera?

¡Esa necesidad de profanar las tumbas, de animar los cementerios en un apocalipsis primaveral! Sólo la vida existe, a pesar del absolutismo de la muerte. Eso es algo que saben los campesinos, ellos que fornican en los cementerios, ofendiendo con sus suspiros el silencio agresivo de la muerte. La voluptuosidad sobre una lápida mortuoria, ¡qué triunfo!

El único argumento contra la inmortalidad es el aburrimiento. De ahí proceden, de hecho, todas nuestras negaciones.

La ironía es un ejercicio que revela la falta de seriedad de la existencia. El yo convierte el mundo en nada, pues la ironía sólo proporciona sensaciones de poder cuando todo ha sido abolido. La perspectiva irónica es un subterfugio del delirio de grandeza. Para consolarse de su inexistencia, el yo se transforma en todo. La ironía se vuelve seria cuando se eleva a la visión implacable de la nada. Lo trágico es el estadio último de la ironía.

Cuanto más leo a los pesimistas, más aprecio la vida. Tras leer a Schopenhauer, reacciono como un novio. Schopenhauer tiene razón cuando afirma que la vida no es más que un sueño.

Pero incurre en una inconsecuencia grave cuando, en lugar de estimular las ilusiones, las desenmascara haciendo creer que existe algo fuera de ellas. ¿Quién podría soportar la vida si fuera real? Siendo un sueño, es una mezcla de encanto y de terror a la cual sucumbimos.

No creo haber perdido una sola ocasión de estar triste. (Mi vocación de hombre.)

La conclusión de toda religión: la vida como una pérdida de alma.

Cuanto más atrevidas son las paradojas sobre Dios, mejor expresan su esencia. Las propias injurias le resultan más familiares que la teología o la meditación filosófica. Dirigidas contra los hombres, serían irremediabilmente vulgares o no tendrían consecuencias; el hombre no es en absoluto responsable, dado que su creador es la causa del error y del pecado. La caída de Adán es ante todo un desastre divino. El Creador ha proyectado en el hombre todas sus imperfecciones, su podredumbre y su decrepitud. Nuestra aparición sobre la tierra debería salvar la perfección divina. Lo que en el Todopoderoso era «existencia», infección temporal, caída, se canalizó en el hombre, así Dios ha salvado su nada. Gracias a nosotros, que le servimos de vertedero, El se halla vacío de todo.

...De ahí que cuando injuriamos al cielo, lo hagamos en virtud del derecho de quien lleva una carga ajena. Dios sospecha lo que nos sucede y si envió a su Hijo para que nos quitara de encima una parte de nuestras penas, lo hizo no por compasión, sino por remordimiento.

Zachary says

Last book of the year! Just under the wire. Now I can go out and get drunk in a ditch somewhere.

Nicolae says

"Un om sanatos nu isi aduce aminte nimic"

"Orice razvratire este ateista. Inaderenta la un infimezimal al creatiei este o dezintegrare din infinitul divin. Anarhia nu a intrat in planul Creatiunii.Stim doar foarte bine ca in paradis se lafaiau numai dobitoace. Cand una dintre ele nu a mai acceptat aceasta conditie, a renuntat la fericire si s-a facut om.Pe aceasta razvratire initiala s-a construit intreaga istorie. Si pana astazi orice razvratire s-a indreptat impotriva lui Dumnezeu... "

"Absolutul este o tonalitate specifica a tristetii."

"Este indiferent ce mod de distrugere iti alegi. Unul se ingroapa intr-o biblioteca, altul intr-o carciuma. Rezultatul este acelasi."

"Spune-mi cum vrei sa te prabusesti, ca sa-ti spun cine esti."
